

חלק רוחני שבאדם וזש"ה לך האכילך את המן הרוחני להודיע כי נעולם אין מי שזן לאדם אלא החלק רוחני שבו וז"ש כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' דסיינו מה שיא"ל מפיו יתי' צעה כבריאה לכו"ל מן הארץ כל דבר ודבר ארוח הדיוקר נכנס בנארו המזון וכו"ל הוא הממיה את האדם ולכן לר"ך לבדך על המזון כי ע"י הברכה מהעורר החיות וכן הענין במלוא כי הברכה שאנו מצרכין על המלוא גם היא מועילה אל החיות שצב נמצא שיש במלוא מהשבה דיבור מעטש דסיינו ככוונה שהיא המחשבה והברכה והדיבור וזש"ה כל המלוא בפלימוחה עם ככוונה כאלמר וכדי שלא יאמר אדם ומי שלא ידע כוונה המלוא לא יסיה לו חלק לפע"כ לזכר אמר וזכרה וגי' חזקור אכילה מן כי כונתו יתי' היותו להודיע חירוף לזה כי כמו שהמן היה רוחני ועכ"ז היה צו כל לזון ניכ' חלק בגוף שבאדם שסוף חומרי כמו כן חרע כי גם החומרי יזון חלק הנפש שדיעה הספטים אחת וז"ש למען הודיעך כי לא על הלחם החומרי לבדו יחיה האדם דסיינו חלק בגוף החומרי שבו שפי"ב נק' אדם שקורן מאדמה כי על כל מוצא פי ה' דסיינו המן שהוא רוחניות בהלגט שיא"ל מפיו יתי' גם עליו יחיה האדם חלק חומרי שבו כאלמר וכן ניכ' יסיה לפסך כי כשיאכל הלחם בלא ברכה שלא יתעורר החיות שבו וכן אכילה כוונה שהוא בני ברכה גם הוא חזון חלק הנפש אלא שלא יסיה החועלה שיעשה אל הנפש בלא ברכה כמו החועלה שיהיה לו עם הברכה וכן הענין בעלמו בענין המלוא בעלמו כי חף אם יסיה בלא כוונה הועיל לאדם לעס"ב ניכ' אלא שלא יסיה" (א) כשוא"ל גמורה אל מי שיעשה אוחס ככוונה :

עוד אמרתי יהיה לאדם שיחיה האדם שנלא מן כננות ויקיים כנר כל הנחמות שהבניחנו ע"י כל הכיזאים וז"ש על כל מוצא פי ה' דסיינו כל הנחמות שיאלו מפיו כלם יקיים אוחס עמנו כדי שיחיה האדם דסיינו וישראל כאלמר לא על הלחם לא על האשפה שה"י הלחם כשכח לבדו שאינה צה זוגו יחיה האדם מוחלק לו כל עונותיו כי על כל מוצא פי ה' כשכח צה זוגו מוצא פי ה' כענין (בראשית כ"ד) מתי יא"ל הדבר כשכח צה זוגו אז יחיה האדם ומחלק לו עונותיו כשזכר ליבא אוחס אל כל הנושא אחרת שאינה צה זוגה אין נמחלין לו ולזה אמרתי כל מוצא פי ה' בכל הלגולים שזוכה לכשנא לבח זוגו לזכר נמחלין לו עונותיו כשנשא אישה וסאך ככיר ודע שהיא צה זוגו לזכר אמר ויענך ויעניך ויאכילך את המן וכו' פ"י כשכאכילך את המן דסיינו שזמן לך אשכ וזכר מן מלשון (דניאל א') וימן לסם המלך כשנזדמנס לך אשכ מעבר לים אשר לא ידעת ולא ידעו אבוהך לא ידעת אחת ולא ידעו אוחס אבוהך אז בודאי היא צה זוגך :

עוד ויענך וירעיבך ויאכילך את המן וכו'

דע כי כל מה שצרא הקב"ה מדומם ואומה ותי בלתי מדבר ומי מדבר הכל נחקלקלו בנפשו ארסיך ובסוד הקרבן הכל נחקן בעל חי ואומה ודומם כאשר נפרש בע"ה באורך (א) כי הלימח נחקן בשמן וכולת וסדומם במלח ואדם וחסם כסוד (ויקרא א') אדם כי יקריב מבס מן הכסמה ובגלות אחר החקנן כי אין מוצא ומצבה לכפר על כל עונותיו ויזקח חמורתו השלמן הנקרא מוצח והקן הכל במאלל שאוכל האדם על השולמן ומבדך עליו ולזה לר"ך ג"כ מלח על השולמן שהוא הדומם למחקו בנחם בהמוציא ומחקין גי' גבורות בני' חסדים של לחיס ומליה עולים ששם הויות גי' גבורות וגי' חסדים וגי' המלח נקי בריה מלח לרמוז ניכ' סוד מילס ופריעה כמו שידעה דברושים כי ביסוד (א) יש צו גי' שמות סוי"ה שעולים ע"ה וגי' אחרים של גבורות כרי ע"ה אחר ובי"פ ע"ה ששם לחיס ומליה עולים בני' יוסף וכו' ששם ממחמקים לך במלח ופריעה ניכ' צוה הסדר וכבהחלק ששם הראשון לשני שלישים שבה"ח ישראו למעלה ה' ולמטה י"ה ושני סוי"ה עולים בין עם י"ה עולים ע"י מנין מיל וסשמונה האחרים המכוסים למעלה הם וירדק ומשכין למטה עם המילה וז"ס (בראשית כ"ה) ציוס בני' מיל ולזה מל ולא פרע כאלו לא מל שצמילה לבדס ממחק שני גבורות ושני שלישים העולים מיל וכשליש המכוסים לא נמחקו כגבורות כחסך שלישו ניכ' שהוא שמונה בשמונה ומלא שלא גילס ופרע המכוסים ולא נמחקו כגבורות כחסדים ולכן כאלו לא מל כי צ"פ ח' עולים י"ו זכר סוד י"ה ממילה מיל י"ה וי"ה ע"ה י"ו סוד י"ו של יוסף וסף שלו עולה צ"פ מיל מיל א' מחסדים וא' מגבורות וסם מהמגולים והמכוסים סם י"ו וצפריעה נמחק הכל וז"ס י"ו שבאבר עלמו כי שם מחגלס סוי"ד שהיא העערה שעל וי' ורדך שיכון המוסל למחק גי' גבורות בני' חסדים במילה ופריעה וכו'ן. ולזה נקי מוחוק הלחם במלח ונקי בריה מלח וצוה כבדתי תקיימו שמים וארץ ונרמזים במלח בראשית ברי"ה א"ש דכתיב אס לא בריחו יומם וליגה חיקוק שמים וארץ לא שמתו משא"כ בעולם החוסו כי אין שם בריה לגי' אומות כי מלפס ותוכו נחשבו לו כי שם לא נמחקו גבורות כחסדים ואין לסם ברי' שלום העושה שלום בין יום וביקלילס שסם גבורות וחסדים ונחזור לענין העוף ארסיך כי הפריד שם ומשך בערלתו (א) וכסם על הבדיה ומנע חיוונם והמחוק העליון כבלע"י עץ החיים שבחוף כנן וכחזיק בעץ הדעה ונדבק בעולם החוסו וערצ ישראל עם ע' אומות והעוף במחשבה כי ישראל עלס במחשבה וחוס ניכ' כהמש' כשוא"ל ובעיל כס זוכמה ונחלבשש בלילות כסחח נוקי דסמאל-ומשם יא"ל קין איש עובד אדמה קינא בישא דליגס כסוד כי אדם אכלה פנה לחוס וידע אוהה כסוד הדעה צימו סחול ועירוב ע"י אומות מלך ימין סחול קודם שיכנס ויס השבת רשות סחול ודומתו לזכר סיה העוף דע"ה שהוא אדם ואכלה פנה לבח שבע וז"ס (ספלים קמ"א) שמרתי מדי' סי"ה העולם פניס וכו'ן. ונחזור לענין כי בכניסת צבה דגליס עולות לקרובס וסכל קדוש ואין נכנס שם ערל וטמא.

שם פ' ויענך וירעיבך ויאכילך את המן וגו' כי רא ער הלאה לברו יהיה

מאלתי כתוב בשם כרז מוסרי' חיים ויעאל זלכ"ה שדרש עדים זה ולקח הנושא לבדו יחיה האדם ואמר טוב לו לבדו בלא אשכ בשאינה צה זוגו שמננדתו ועוררתו מן הלימוד ויותר טוב ללמוד חורה כמ"ס בן עזאי ומס' אשכ ונפשו חשקס בחורס ו"ש"ע על הלחם לבדו יחיה הלחם היא החורה כמשי"ה (משלי י"ה) על לכו לחמו בלחמי של לימוד טוב לו לבדו וסחירוף מעלה גדולה יש לאשכ ולחם וקרא אשכ כענין שנאמר (בראשית ע"ג) כי אס הלחם אשר הוא אוכל ועל מלשון מעלה כי לא המדרש הוא העיקר כי אס המעשה וע"י אשכ יכול האדם לקיים כל המלוא חיי העכ"ז וכעכ"ז וז"ש על הלחם לבדו יחיה האדם כי צרכת שנשא אשכ לבד יחיה כי מוחלין לו על כל עונותיו מלבד שמליל עלמו מן החטא ומס גם שאר"ל (ב) כי שררוי בלא אשכ שררוי בלא עובה וכ"ו בלא חיים וענין (קס"ג ע') רחם חיים עם כשכס וכ"ו כרי שיחיה על זכוח לקיחה לבד ומה גם שכיבו לו בניס וימוגס ויפרס וילמס חורס ועצורה וימלד זכ על כל מוצא פי ה' יחיה האדם באמלעותו האשכ וסכוונה שיקיים לבדו המלוא שחם ילכוב אוחס כניסו וקיים מלוא ואכבה לרעך כמוך ששם נכלל כל הכוסים כנז' בני' (א) על אוחס שאמר למדתי חורס על רגל אחס ואמר לו ואכבה לרעך כמוך אס תקיים זכ כאלו קיימת כל החורס כולס. חזרתי וברכתי החקן ואמרת יחיה החקן יחיה האדם ככוונה שיתקיים צו קר' דכתיב (ישעי' מ"ד) יראה זרע וארץ ימים וחשך כי בידו יללה כנגד יראה זרע אמרתי יחיה כי מי שאין לו בניס קרוי מת ובלאס סיינו החקן שעד עשה סיה פלגי נופס ועכשוו שנשא אשכ קרוי אדם כענין שנאמר (בראשית א') זכר ונקבס בראס ויקרא שמש אדם ועל זכ אמרתי יחיה האדם שזכס לבניס החקן ועוד יחיה האדם כמשמעו דסיינו יארץ ימים וכנגד חשך ה' דסיינו למוד בחורס בידו יללה אמרתי על כל מוצא פי ה' דסיינו החורס שיא"ל מפיו יתי' ויחיה האדם שיסיה מללית ובמלוא ובמעשים עובדים הוא וכל ישראל עוד אמרתי יחיה האדם כי ישראל קרויים אדם כמשי"ה (יחזקאל ל"ד) ואחנס אלתי נאן מרטיתי אדם אחס ואנחנו בעונותינו בגלות חזס השזיבים כמתים כמשי"ה (איכס ג') במחשכי' חושיבני כמתו עולם.

הנהגות וחיודשים

(א) כ"כ חובר ע' יתרו דל"ג ר"ש ע"כ ח"ל ותי' אדמת ליה ענדל ריטין ביה זכאה חיה וטע"ג ולא מטין ביה זכאה חיהו דעניד פקדא דמלריה וכו' פ"ה ועין חובר ע' ותי' דל"ג סוף ע"ג. (ב) יבמות דס"ג. (ג) שנת דל"א ע"ל. (ד) עיין שער הפסוקים ס' בראשית דף ז' ע"א דרש"י. (ה) שער הפסוקים ס' לך לך דף ו' ע"ד ד"ה ונבאר. (ו) עיין לעיל ר"ש א"ח מה.

חלק רוחני שבאדם וזש"ה לך האכילך את המן הרוחני להודיע כי נעולם אין מי שזן לאדם אלא החלק רוחני שבו וז"ש כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' דסיינו מה שיא"ל מפיו יתי' צעה כבריאה לכו"ל מן הארץ כל דבר ודבר ארוח הדיוקר נכנס בנארו המזון וכו"ל הוא הממיה את האדם ולכן לר"ך לבדך על המזון כי ע"י הברכה מהעורר החיות וכן הענין במלוא כי הברכה שאנו מצרכין על המלוא גם היא מועילה אל החיות שצב נמצא שיש במלוא מהשבה דיבור מעטש דסיינו ככוונה שהיא המחשבה והברכה והדיבור וזש"ה כל המלוא בפלימוחה עם ככוונה כלאמר וכדי שלא יאמר אדם ומי שלא ידע כוונה המלוא לא יסיה לו חלק לפע"כ לזכר אמר וזכרה וגי' חזקו אכילה מן כי כונתו יתי' היותו להודיע חירוף לזה כי כמו שהמן היה רוחני ועכ"ז היה צו כל לזון ניכ' חלק בגוף שבאדם שסוף חומרי כמו כן חרע כי גם החומרי יזון חלק הנפש שרועה הספטים אחת וז"ש למען הודיעך כי לא על הלחם החומרי לבדו יחיה האדם דסיינו חלק בגוף החומרי שבו שפיי"ב נק' אדם שקורן מאדמה כי על כל מוצא פי ה' דסיינו המן שהוא רוחניות בהלעט שיא"ל מפיו יתי' גם עליו יחיה האדם חלק חומרי שבו כלאמר וכן ניכ' יהיה להפסך כי כשיאכל הלחם בלא ברכה שלא יתעורר החיות שבו וכן אכילה כוונה שהוא בני ברכה גם הוא חזון חלק הנפש אלא שלא יהיה החועלה שיעשה אל הנפש בלא ברכה כמו החועלה שיהיה לו עם הברכה וכן הענין בעלמו בענין המלוא בעלמו כי ח"ק אם יהיה בלא כוונה הועיל לאדם לעס"ב ניכ' אלא שלא יסור"י" בכוונה גמורה אל מי שיעשה אוחס ככוונה :

עוד אמרתי יהיה לאדם שיחיה האדם שנלא מן כננות ויקיים כנר כל הנחמות שהבנינו ע"י כל הכיזאים וז"ש על כל מוצא פי ה' דסיינו כל הנחמות שיאלו מפיו כלם יקיים אוחס עמנו כדי שיחיה האדם דסיינו וישראל כלאמר לא על הלחם לא על האשמה שה"י הלחם כשכח לבדו שאינה צח זוגו יחיה האדם מוחלק לו כל עונותיו כי על כל מוצא פי ה' כשכח צח זוגו מוצא פי ה' כענין (בראשית כ"ד) מתי יא"ל הדבר כשכח צח זוגו אז יחיה האדם ומחלק לו עונותיו כשוכס ליבא אוחס אל כל הנושא אחרת שאינה צח זוגס אין נמחלין לו ולזה אמרתי כל מוצא פי ה' בכל הלגולים שזוכס לכשנא לבח זוגו לזכר נמחלין לו עונותיו כשנשא אישכ וסאך ככיר ונדע שכיח צח זוגו לזכר אמר ויענך ויעניך ויחליך את המן וכי' פ"י כשכחליך את המן דסיינו שזמן לך אשכ וזכר מן מלשון (דניאל א') וימן להס המלך כשנזדמנס לך אשכ מעכר לים אשר לא ידעת ולא ידעו אבוהך לא ידעת אחת ולא ידעו אוחס אבוהך אז בודאי היא צח זוגך :

עוד ויענך וירעיבך ויאכילך את המן וכו'

דע כי כל מה שצרא הקב"ה מדומס ואומח ותי בלתי מדבר ומי מדבר הכל נחקלקלו בנפח ארסיכ ובסוד הקרבן הכל נחקן בעל חי ואומח ודומס כאשר נפרש בע"ה באורך (י' כי הלימח נחקן בשמן ויכולת וסדומס במלח וארס ובסמס כסוד (ויקרא א') ארס כי יקריב מכס מן הסמסס ונגלות אחר החק"ב כי אין מוצא ומצח לכפר על כל עונותיו ויזקח חמורתו ששלקן הנקרא מוצח והקן הכל במאלל שאוכל האדם על השולמן ומבדך עליו ולזה לר"ך ג"כ מלח על השולמן שהוא הדומס למחקו בנחס בהמוציא ומחקין גי' גבורות בני' חסדים של לחיס ומליח עוליס ששס הויוח גי' גבורות וגי' חסדים וגי' המלח נקי בריח מלח לרמוז ניכ' סוד מילס ופריעט כמו שידעח דברושים כי ביסוד (י"ט) צו גי' שמות סוייס שעוליס ע"ה וגי' אחרים של גבורות כרי ע"ה אחר ובי"פ ע"ה שסס לחיס ומליח עוליס בני' יוסף וכמו ששס ממחמתקים לך במלח ופריעט ניכ' צוה הסדר וכבהחלק שסס הראשון לשני שלישים שבה"ח ישארו למעלה ה"י ולמעט י"ח ושני סווי"ח עוליס צ"ן עם י"ח עוליס ע"י מנין מיל וכשמונה האחרים המכוסים למעלה הם וירדק ומשכין למעט עם המילח וז"ס (בראשית כ"ה) ציוס בני' מיל ולזכר מל ולא פרע כחילו לא מל שצמילה לבדס ממחק שני גבורות ושני שלישים העוליס מיל וכשליש המכוסס לא נמחקו כגבורות כחסד שלישו ניכ' שהוא שמונה בשמונה ומלא שאל גילס ופרע המכוסס ולא נמחקו כגבורות כחסדים ולכן כחילו לא מל כי צ"פ ח' עוליס י"ו זכר סוד י"ח ממילס מיל י"ח וי"ח ע"ה י"ו סוד י"ו של יוסף וסך שלו עוליס צ"פ מיל מיל א' מחסדים וא' מגבורות וסס מהמגוליס והמכוסיס סס י"ו וצפריעט נמחק הכל וז"ס י"ו שבאכר עלמו כי שס מחגלס סווי"ד שהיא העערה שעל וי' ורדך שיכון המוסל למחק גי' גבורות בני' חסדים במילס ופריעט וכו"ן. ולזה נקי' מיחוק הלחם במלח ונקי' בריח מלח וצוה כבדית נחקיימו שמיס וארץ ונרמזים במלח בראשית כ"ה א"ש דכחיב אס לא בריחיו יומס וליגס חיקוק שמיס וארץ לא שמתו משא"כ בעולס החוסו כי אין שס בריח לגי' אומות כי מלפסס ותוכו כחשבו לו כי שס לא נמחקו גבורות כחסדים ואין להס ברי' שלוש סעושס שלוש בני' יוסס וביקלילס שסס גבורות וחסדים ונחזור לענין חנאל ארסיכ כי הפריד שס ומשך בערלתו (י' וכסס על הבדית ומנע חזיוון והמיוחק סעליון ככא"ע"י עץ החיים שבחוף כנן וכחזיק בעץ הדעח ונדבק בעולס החוסו וערס ישראל עם ע' אומות וחנאל במחשבה כי ישראל עלס במחשבה וחוס ניכ' כהנש כשיאכס וסעיל כס זוכמח ונחלבכס כלילת כסחח נוקי' דסמאל-ומשס יא"ל קין איש עובד אדמה קינח בישא דליגס כסוד כי ארס אכלה פנה לחוס וידע אוהס כסוד הדעח צימו סחול ועירוב ע"י אומות מלך ימו' סחול קודס שיכנס ויס ששבת רשות סחול ודוממל לזכר סיה חנאל דסע"ס שהוא ארס ואכלה פנה לבח שבע וז"ס (ספלים קמ"ח) שמרני מדי' סי"ח סעולס פניס וכו"ן. ונחזור לענין כי בכניסת צבח דגליס עוליס לקרובס וסכל קדוש ואין נכנס שס ערל וסמח.

שם פ' ויענך וירעיבך ויאכילך את המן וגו' כי רא ער הלאחם לברו יהיה

מאלחי כתוב בשס כרס מוסרי' חיים ויעאל זלכ"ס שדרש עדים זס ולקח הנושא לבדו יחיה האדם ואמר עוב לו לבדו בלא אשכ בשאינה צח זוגו שמננדחו ועורדחו מן הלימוד ויחר טוב ללמוד חורס כמ"ס כן עזאו ומס אשכס ונפשו חשקס כחורס וז"ש (על הלחם לבדו יחיה האדם היא החורס כמשי"ה (משלי י"ח) על לכו לחמו בלחמי של לימוד טוב לו לבדו וסחירוף מעלה גדולה יס לאשכ ולחס יקרא אשכ בענין שנאמר (בראשית ע"ג) כי אס הלחם אשר הוא אוכל ועל מלשון מעלה כי לא המדרש הוא העיקר כי אס המעשה וע"י אשכ יכול האדם לקיים כל המלוא חיי העכ"ז וכעכ"ז וז"ש על הלחם לבדו יחיה האדם כי צרכי שנשא אשכ לבד יחיה כי מוחלין לו על כל עונותיו מלבד שמליל עלמו מן החנאל ומס גם שאר"ל (ב' כי שררוי בלא אשכ שררוי בלא עובה וכי' בלא חיים וענין (קס"ג) רחכ חיים עם כשכס וכי' כרי שיחיה על זכוח לקיחהס לבד ומס גם שכיח לו בניס וימולס ויפרס וילמס חורס ועצורח סי ומלבד זס על כל מוצא פי ה' יהיה האדם בלמלעוה אשכס וסכוונה שיקיים לבדו המלוא שחס ילכוב אוחס כניסו וקיים מלוא ואכבה לרעך כמוך ששס נכלל כל 'החורס כני' בני' (ג' על אוחס שאמר למדתי חורס על רגל אחס ואמר לו ואכבה לרעך כמוך אס חקיים זס כחילו קיימת כל החורס כולס. חזרתי וברכתי החקן ואמרתתי יהיה החקן יהיה האדם ככוונה שיקיים צו קרס דכחיב (ישע"י מ"ד) יראה זרע וירדך ימים וחפץ כי בידו יללח כנגד יראה זרע אמרתי יהיה כי מי שאין לו בניס קרוי מת וכלאס סיינו החקן שעד עתה סיה פלגי נופס ועכשוו שנשא אשכ קרוי ארס בענין שנאמר (בראשית א') זכר ונקבס בראס ויקרא שסס ארס ועל זס אמרתי יהיה האדם שזוכס לבניס החקן ועוד יהיה האדם כמשמעו דסיינו יארדך ימים וכנגד חפץ ה' דסיינו למוד כחורס בידו יללח אמרתי על כל מוצא פי ה' דסיינו החורס שיא"ל מפיו יתי' ויחיה האדם שיסיה מללח ובמלוא ובמעשים עוביס הוא וכל ישראל עוד אמרתי יהיה האדם כי ישראל קרויים ארס כמשי"ה (יחזקאל ל"ד) ואחכס לאני לאן מרעיתי ארס אחס ואחכנו בעונותינו בגלות חזס השזוכס כמתים כמשי"ה (איכס ג') במחשכי' סושיבני כמתו עולס.

הנהגות וחיודשים

א) כי כבוד פ' יתרו ד"ג ר"ש ע"כ ח"ל ותי אדמת ליה ענדל ריטין ביה זכאה חיה וסעי' ולא מטין ביה זכאה חיהו דעניד פקדח דמלריה ובי' פ"ש ועין כבורס פ' ותי דל"ג סוף ע"ג. ב) ימחה דסי"ג. ג) שצח דל"א ע"ל. ד) עיין שער הפסוקים פ' בראשית דף ז' ע"א דרש"י. ה) שער הפסוקים פ' לך לך דף ו' ע"ד ד"ה ונבאר. ו) עיין לעיל ר"ש א"ח מה.

ואני חייב

מהופק בזה אם הכוונ' היא לחצר
 ב' אל ביחד שהנא אל' אד"ני עם
 אל' הוי"ה סוד עשייה ויזירה אשר כל סודות אכילה
 ואוכל הם בהם וב' אל אלו במילואם הם ש"ע או
 כאמר שהכל זיכירה והוא כי אל' הוא קפ"ה והוי"ה
 ציודי"ן באחוריים הוא קפ"ה הרי אל' הוי"ה לבד
 עולים ש"ע ולא זכיתי אל האמת בעו"ה . עוד יש
 כוונות אחרות פרטיות והוא כי אם תחבר מ"ו נ"ח
 ד"ק יהי' הכל גימ' יצחק ואם תחבר כוונת לח"ס
 ד"ק יהיה גימ' יעקב ועוד יש כוונת אחרות שלא
 זכיתי אליהם .

מחרן זכה"ה

נלע"ד נתן כאשר תחבר
 ציור א' שזורתו יו"ד גם
 מ"ו גם לח"ס גם ד"ק יהיה הכל גימ' אברהם .
 וכאשר תחבר יו"ד עם כ"ח ולח"ס יהיה הכל גימ'
 יוסף וכאש' תחב' יו"ד עם כ"ח לח"ס ד"ק פ"ד הכל גי'
 משה ע"ה וכאשר תחבר לח"ס ד"ק פ"ד גימ' אהרן
 וכאשר תחבר מ"ו כ"ח לח"ס ד"ק פ"ד גימ' שלמה
 ע"ה וכאשר תחבר ד"ק פ"ד עם ב' כ וללים יעלו
 במספר דו"ד הו"א הקט"ן .

סוד

ג' סעודות כבר זיארתי כי בלילה
 הוא מפה דמלכות ובשחרית הוא צפה
 דז"א ובמנחה הוא צפ"ה דעתיקא וענין אכילות
 אלו הם סוד גדול כמ"ש כבר כי כל אכילת עליונים
 הם סוד זיוג עליון בסוד הפה ובליל המלכו' מזדווג'
 צפיה מיני וזי' בסוד הלשון שזה סוד- המכריע בין
 גרון לתך . ובבוקר מזדווג הז"א צפיו מיני וזי' ע"ד
 הנזכר ובמנח' מזדווג העתיקא צפיו מיני וזי' ומכל
 אלו אנו אוכלים שלש סעודת וזריק לכוין כשאוכל
 צפינו שהם סוד ל"צ נתיבות חכמה המזכרים
 הצירורים וש"ן קפ"ד קס"ו אחורי' דע"צ וס"ג כי שן
 טוחנות בחצו' או"א ושם הוא סו' הצירור כפז' לנעלה
ליקוטים בסוד הפכילה בליל שבת תכוין
 כי לחם הוא במלכות יין בגבורה
 או בינה מים במסד בשר בכ"ה פרי עץ ביסוד הנקר'

פרי עץ דת"ת ונלע"ד כי כ"ז הוא צז"ת דז"א שמעם

אוכלות המלכות . ודע כי אין אדם מכיר במה
 שעושה כי פעמים אוכל מאכל איסור והוא לא ידע
 אך מי שהוא חסיד אין מניחין אותו מן השמים
 לכשול כי לא יאונה לדק כל און ומי שהוא חסיד
 ויכוון כמה שית' עתה מוצפח לו שלא יניחהו לאכול
 דבר איסור ויסרהו מלבו . ודע כי כל מה שאדם
 אוכל בשבוע הרוב הולך לחיצונים ואין בו רוחניות
 כי אם בחלק הכרחי למזון הנפש שלא תתפרד וכל
 המוסיף מזה מוסיף כח ליצה"ר ומה שאוכל בשבת
 הוא הכל רוחני אעפ"י שאוכל יותר מן הצורך ובלע
 באיבריו וג' ימים אחר שנקבר האדם כריסו נבקעת
 ואומרים לו טול מה שנתת בי זהו כשעושה בחול
 כמו בשבת וי"ט והסיבה הוא כי האדם מה שעושה
 מתקן אפי' באכילתו ואל יחשוב אדם שהקב"ה רוצה
 שיאכל אדם צעה"ז להנאת גופו ולמלאות כריסו
 אלא כדי לתקן כי בזמן אדה"ר עירב טוב ברע
 ונתקלקל הכל אפי' דומם וכומם וזה העירוב הוא
 מציאות קדושה ונתערב הכל בעולם אפי' בדומם
 כמ"ש ארורה האדמה לכן סידר הקב"ה בעולמו כי
 מן דומם יצא כומח ומן כומח יתקיימו צ"ח באוכלו
 אותו בע"ח ובעלי חיים כשאוכל אותו אדם ישאר
 רוחני . והניצוץ שנאבדו בזמן אדה"ר חוזרים
 במדרגות אלו לכן באכיל' מרויח האדם ומוסיף כח
 בנשמתו וזה ישיג האדם בצרכותיו שמברך ברכת
 הנפנין שע"י הברכה לוקחת הנפ' ההיא חלק ברוחני
 שהוא מזון הנפש לכן כל מה שהאדם אוכל בחול
 יותר ממה שראוי להתקיים נפשו כמ"ש דיק אוכל
 לשובע נפשו לכן המותר נקרא פרש חגיכם ומוסיף

כח אל החיצונים ואינו לשלימות נפשו
 כ"א המועט הנריק להתקיים ומה שאוכל בשבת
 ויום טוב הכל הוא ברוחניות ובלע באיברים
 וזה הנהיבות של הילל ושמי' שבי' הילל כשמוציא
 דבר נסה שומר הותם לשבת כדי שיעשה הכל רוחניו
 שמי' ב שמי' ז

ושמאי הי' לוקח ביום א' וביום ב' אם הי' מצא
 אחרת כחה הימנה הי' אוכל הראשונה לפי שהי'
 סבור כי כיון שהי' מכין אותה לשבת חל עליה
 קדושת שבת ואפילו הי' אוכל אותה ביתר היה
 נבלע ב' יצרים ברכת שהחיינו הוא ביטוד בסוד
 ח"י וק"מנו בל"ה שהם ב' קיימין המקיימין את
 האדם והגיענו לזמן הזה סוד מלכות סוד זמנים
 כנודע ב' ברכת הטוב והמטיב שאנו אומרים על
 שנוי יין תכוין כי טוב לרידיה שהם החסדים עצמן
 היורדים ביטוד ז"ל וגם הם מטיבין לאחרים
 שמתהנין הגבורות סוד יין סוד הדין כנודע דברים
 הבאים תוך הסעודה הפ"ע שלישי אני חיים שאלתי
 לאמו איך הוא אוכל אותן וא"ל שמורי זלה"ה כזה
 לאשתו שתבשל בשר וצללים בשמן זית או בשמן
 שומשמן קודם שתשים אותם בתוך העיסה הזתים
 יערי זלה"ה הי' אומר בענין הדברים המשכחים
 רבון זתים זכויצא בהם אין זה אלא בע"ה אצל
 האוכלים בכונה אז מוסיפים לו זכירה אחר שהוא
 מעלה אותם ומתקנם הפכים הי' מורי זלה"ה
 אוכל אותם אף שלמות ולא הי' חושש לדם הנמצא
 בהם לפעמים עבחיאו"ם הנמולאים מבשר
 ובצים הי' אוכל מורי זלה"ה גם העיד הר"ם זלה"ה
 שאכל פלא"ם דייגדה"ם תרעולת שלימה הי' אוכל
 מורי זלה"ה זל"ה הי' חושש לדברי הרמב"ם זלה"ה
 לב בהמה כריך האדם לשמור מאד מאד שלא
 לאכול שום לב בהמה וחי' ועוף לפי שרוב הבהמות
 שורה שם ואם אדם אוכל אותם נדבק בו אותו הרוח
 וצורם לו שכחה וגם כי לפעמים יתבלבל איזה רוח
 צאותו בהמה וידבק בו ג"כ תורמסים כריך ליתאר
 שלא לאכול תורמסים המתוקים מן הגיים ולא
 אפוי"ם שהם קודמא"ש שאעפ"י שאין עולים על
 שולחן מלכים הארים אוכלים אותם הקאזוי כריך
 אדם ליתאר ולא הי' שותה מוריכו זלה"ה שיש בו ג"כ
 מזום ביסולי גוים לחם כריך אדם ליתאר שלא

לאכול לחם מגוים אפילו מפלטר אפי' צמפק לא
 יאכל אותם ואם קנה מפלטר ישראל כריך לחקור
 אם הוא עשוי מישראל כאשר נהגים בצכ"ת תוב"ב
 שרוב פלטרים הם ישראלים הקו"ם הי' אמר
 מורי זלה"ה שאסור לשחות מפני שהוא דם מעיקרו
 ואחר שמסירים החלב נשאר קו"ם וחוזר לעיקרו
 הסוכ"ר הנעשה מקנים מתוקים שמעתי שאוסרים
 אותו לאכול כי בעשייתו נותנים בו חלב ומן חלב
 נעשה ואני ראיתי למורי זלה"ה שהי' אוכל אף עש
 בשר הגבינה הי' נהג מורי זלה"ה כי ביום
 שהי' אוכל גבינה לא הי' אוכל בשר כל אותו היום
 עד הלילה וכ"ס אם הי' אוכל בשר מתחלה שלא
 הי' אוכל גבינה עד הלילה ברכת שהכל מה שאנו
 מזכירים בריאת הנפשות וחסרונם שהוא כללות
 כל הגבראים בברכה אחרונה של מים הטעם הוא
 כי המים הם המגדלים כל הצמחים הזרועים וכל
 חסרוני אדם לכן כיון שהמים סיבת הכל אלו כוללי'
 הכל בהם וידוע ג"כ כפי הסוד
 כי הכל נמשך מן המים שהם החסדים שמהם
 הנשמות יוצאת לכל הבריאות וז"ל על כל מה
 שבראת להחיות לטובח ולא שברא שלא לטובח
 גם אנו אומרי' בורא נפשות על המים כי הם
 הבוראים בפשות צאוד א"א שהוא סוד המים ונאמר
 בו ואת הנפש אשר עשו בחרן והבן זה וצריך
 לכיון בברכת שהכל שהוא היסוד ומגלה השפעתו
 ע"י מלכות וזהו בדברו וכן בורא פרי העץ בורא
 פרי יסוד העץ הוא מלכות וכן בכל שאר הברכות
 ויש בה ע' תיבות נגד ט' יודין שיש בד' כמות ע"ב
 ס"ג מ"ה ב"ן והם נגי' מים גם יכוין בשתיית
 המים לט' יודין אלו העילין מכין מים עש"א
 דדב"רא כתבו השואקים כיון שלא נזרעו בידי אדם
 שיצרך עליהם שזבל ומורי זלה"ה לא הי' חושש
 ומברך ברכה הרזוי לעץ אג לאדמה אף אם יהיו
 מדברות ולפעמים הי' מכות שיביאו לו דרדרים
 שבני

ונחמילי צזה הנה לריך האל' צעת קיומו כל מלוא ונולה
או צהעסקו צהורה או כשמוחלל הפלה להיות שנוח
ועוז לצ יוחר ונחאשר מרוח או נוולא חלק אלפי' דינכי זה
וכמו שוולינו על החכם ההוא אציי ע"ה להוה קאים קמיה
דנצא והוה קא צדה עוצא ואור חפילין קא ונחכא וכו'
וזו פי' הפ' חחה אשר לא עצדה את ה' אלהיך צשומחה
וצעו צלצ מרוצ כל פי' חשומח יות' ונחאש' חרויח רוצ כל מונו
צצעול' וזה מרוצ כל פי' יוחר ונחאש' הוא רוצ כל (ע"ש' הוול' ד'
א) גם מרח העלצות צעלומה הוא וודה מוגנה מאלד וצפרע
הכולה להשיג חמוה ורוח הקדשו אין צבר גורס מניעת
ההשג' אפי' אסי יהיה ראוי אליה כמו שיש צומדה של העלצות
והעד בזה מש"ה ועחה קחו לי ונגן והיה כנגן הונגן וכמה
כאיות אחרות ה' מרח הכעס מלצד ויה שמונעת ההשג'
לגמרי וכונו שוולינו על פסקו ויקלף ונקה על אלעזר ועל
איהמור וארז' כל הכועס אס נציא הוא כצוחו וחסלק'
מוחו וכו' אלאמנס יוחר רעה יש לו מדצר הנז' כמו שכנאח
והנה מורי ז"ל היה מקפיד צענין הכעס יוחר ונכל שאר
פעצירות אפי' כשהוא כועס צצציל מלוא וכענין משה
כז"ל והיה נוחן טעם לזה ואוור כי הלא כל שאר העצירות
אינס פוגמים אלא כל עצירה ועצירה פוגמת אצר אחד אל
מדה הכעס פוגם כל הכשויה כולה ונחליף אותה לגמרי
והענין הוא כי באשר יחכעס האדם הנה הנשמה הקדושה
ונחלקה מונו לגמרי וכנכסה צמקוונה נפש מלד הקליפה
וז"ס מש"ה טורף כפשו צלמו וגו' כי ממש טורף כפשו הקד'
ועושה אותה טריפה וממית לוחה צעת אפו וכעסו וכנוצאר
צזוהר צפ' חלוה דק קפ' צע' צע' וע"ש כמה מוגזים ענין הכעס
עד שאוור כי ונאן דמשחתי עם הכועס כאלו ונשהעי עם
ע' זעלמה וע' ש' אעפ"י ששועה האדם תקונים לכפשו ותשוצה
מעולה על כל עוונותיו ומלוח רצות וגדולות הכל כאצדים
מוחו לגמרי לפי שהרי אותה הנשמה הקדוש' שעשה כל
המעשי' הטובי' נחמלה צעוולה והלכה לה ונשאה שפחה
עומאה צמקוונה ויטה אה גצירה ולרי' שיחזור פעם אחרת
לחזור ולחקן כל ההקוני' הראשוכי' שעשה צחמלה וכן הוא
צכל פעם ופע' שהוא כועס נוולא כי צעל הכעס אין לו
חקנה כלל כי תויד הוא ככלצ שצ על קיאו וגם גורס היזק
גדול אחר לעלמו והוא כי הנה אס עשה איזו מלוא גדולה
אשר צקציחה היחה איזו נשמה קדושה של איזה לדיק ראשון
ונחעצר צו צקוד העיצור לקייעו כנדוע ועחה ע"י הכעס
ונחלקת גם היא וזהו ג"כ ענין טורף כפשו צלמו צאופן
כי מיי שהוא צעל כעס אי' אשכר לו כל ימי היותו צעל ודה
זו להשיג טוס השגה אפי' אס יהיה לדיק צכל ש' דרכיו
לפי שהוא צונה וקוחר כל מה שצנה צכל עת שכועס אונס
שאר העצירות אינס טורפים ועוקרי' הכפס מונס אונס
נשאר צצוקה צו אלא שהיא פגומה צצחי' אותה העצירה
שעושה צלצד וכאשר יחקן הפגם ההוא לצדו יחוקן לגמרי
אצל הכעס לריך תקונים רצים והכנות רצות לחזור להציא
את נשמתו הנטרפה מונו וכולי האי ואולי כנז' צזוהר צפ'
חלוה כז"ל כי לפעווי' כפי צחי' ונליאות הכעס ההוא אין
כו עוד תקנה כלל ולא די זה אלא אפי' כשהיחי ונלונד את
אחי יל'ו ולא היה יודע כפי לכוני והיחי ונחכעס עמו על
הדצר הזה גם על הדצר הזה הזיירני והוכיחי מורי ז"ל
צמאלד מאלד ה' צענין עסק החורה היה אומר לי מורי ז"ל
שעיקר כונת האדם צעסקו צהורה שיושיך עליו השגה
יקדושה עליונה חלוי צענין זה שכל כונתו תהיה לקשר את
כפשו ולחצרה עם שרס העליון ע"י החורה ותהיה כונתו
צזה כדי שעי"כ יושלם חיקון אדם העליון כי זהו חכלית

כונתו' צצצרי' אחר צצני האדם וחכלית לווי אוחס שיעסקו
צהורה, ה' עיקר כל העדות טובות הוא שיחכג האדם
צשפלות וצענוה וציקחת הטא על פניו צחכלית האחרון
צשלבס מודת הנז' וגם יחרחק צחכלית האחרון וכן שגאוה
והכעס והקפל' ולי' לכות ולשון הרע ואפי' אס יש לו קיבה
גדולה להקפיד לא יקפיד ה' יחרחק וכן שיח' צצטילה אעפ"י
שאיינס חנוונה כמו האדות החמשה הכז' ולא יקפיד אפי' עם
צני ציהו

דע"ך צכחצי הקרו' איש האלהים שמו' זל"ה כחצ שכל
המודות הטובות ככללים צל' שרשים ה"ה הענוה
והשתיקה והנאום צמענוגי הגוף והשומחה הטויד' צחלקו
והפכס הככללים צל' שרשים ד' אצות נזיקין הגאוה והסיח'
צטי' ותאות המענוגים והעלצו' ע"כ וי"ל שתאות המענוגים
הוא מ"ש כאן ולא יקפיד אפי' עם צ' צ' צ' ונדה הקפדכו'
אצל מדה השומחה והפכה כצר רוונה לעיל והכא כחצ הג'
הנשאר' (א"ה) צנ"ש ד' פ"ט ע"א ושורש צצצרי' האילו סס
משער הקדושה לנחמ' ו' ז"ל) גם שוויח שצת צכל הפרעי'
צמעשה וצדיצור מועיל מאלד אל ההשגה ה' כניסת צית
הכנסת ויצינתו שס צחכלית צרעדה צנוולא והכוונ' הידועה
הוא תועלת גדול להשכלת רוח הקדש

ה' ח"ל מורי ז"ל כי עיקר השגת האדם אל רוח הקדש
תלויה ע"י כונת האדם והיור' צכל צרכה הנחנין
לפי שעל ידם מתצטל כח אוחס הקליפות הנלחזות צמאכל'
החומרי' ומחצקיס צסס צאדם האוכל אוחס וע"י
הצרכות שעליהם הנלחזות צצוכה הוא מקייר והס הקליפות
הסס ומצוך המוור שלו ונעשה זך ומוכן לקבל קדישא
והזיירני מאלד צזה ה' לריך לקיס אחר חלוה לילה
ולוור וז' הללויה אודפ' ה' צכל לצצ וגו' ואח"כ יכוין צעס
מכלפ' ק' כנוצאר אלילינו צמקונו ודצר זה מועיל מאלד אל
ההשג' והנה לעמוד צחלי הלילה לריך כונת תכאים ואעפ"י
צכחצחי' צחקון חלוה לילה לחזור לכונסם כאן, החנאי
הא' להחזיר צני אדם צחשיות, הפ' ליהן לדיק צאופן
שהוא לא ידע לני נוחכה והעקבל' לא ידע מני נקבלה,
הג' לקרות הפסוקים צכל יוס צאהנה ויראה חפילין
ויכוין להמשיך ולעורר היראה מן אות ל' והאחצ' ון או' ה'
והחור' מן אות ה' והחפילין שהיא נוולה מן אות ה' אחרונה
הד' להניח החפילין צכוונה זו כי ד' פרשיות החפילין
של ראש הס כנגד ד' אותיות הוי"ה וכ"א אונכות שצסס
כנגד סס אהי"ה וד' צחים שלהם כנגד ד' אותיות של אהי"ה
(ה' ד' ה' ל' ל' של הוי"ה, ה') (א"ה) ל"ל אהי"ה עיין
צס' הכוונות דרוש צ' דחפילין ד"ה
והענין וצעולה חמיד ד' ל"ה ע"ה) ויכוין כי צד' אותיות
הכוונ' יש צנה ד' שנות ע"צ ס"ג ו"ה צ"ן ואלו כולם סס
מן ג' אותיות יה"ו צלצד צארצעה הוולגים הנז' וזלתי ה"א
אחרונה וד' פרשיות חפילין של יד כנגד ד' אותיות הוי"ה
וצסס ד' שנות יה"ו פשיטים צלחי נוולי וכ"א אונכות
שצסס כנגד סס אהי"ה והצית שלה' כנגד סס אדכ"י כמזוא'
אלילינו צשער חפלות והמקיים צכל יוס החכאים הנז'
יזכה שיעזרוהו להחצור לקוס צמלו הלילה :

ואגב כאמר חדש כי הנה מיי שצעור כל הלילה ולא ישן
כלל ועוסק צחורה כל אותה הלילה יהיה כפער
מענוש כרת אחר אס נחמייצ ח"ו וכל לילה אחת פיער
כרת אחד (וונדצרי הרנו"ע שצכו' קילור ראשית חמוה ד'
ל"ע ע"צ כ' שלריך לעמוד ונועוהו קודם עלות השחר ואינו
ישן כל היר' ההוא וכל הלילה יעו"ש הלעיר אצרהס אצוקרל
י"ו) לריך ליזחר להניח צכל יוס חפילין כס' ר"ת שהס
(ה')

סידור תפלה להרש"ש

ר"ס

רס"י

אהיה יהוה אהיה	ראש	אהיה יהוה אהיה
אהיה יהוה אדני	יד	אהיה יהוה אדני

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא

הָאָרֶץ אֶתָּה עָשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֶת
הַיָּם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם וּמִי בְּכָד מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ בְּעֲלוֹנִים
וּבַתְּחִלּוֹתֵי שְׂיֵאמֹר לֵךְ מֵהַתַּעֲשָׂה וּמֵהַתַּפְּעֵר:
אָבִינוּ שֶׁבַשָּׁמַיִם חַי וְקַיִם עָשָׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וְחֶסֶד
בְּעֵבוֹר כְּבוֹד שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא
עָלֵינוּ וְקַיִם לָנוּ יְהוָהּ יֵאֱהַרְנֵהוּ אֱלֹהֵינוּ אֶת הַדָּבָר
שֶׁהַבְּטַחְתָּנוּ עַל יְדֵי צַפְנִיָּה חוֹזֶה כְּאֶמֶר בְּעֵת הַחַיָּא
אָבִיא אֶתְכֶם וּבְעֵת קִבְצֵי אֶתְכֶם פִּי אֶחָן אֶתְכֶם
לְשֵׁם וְלִתְהַלָּה בְּכָל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוֹבֵי אֶת שְׁבוֹתֵיכֶם
דְּעֵינֵיכֶם אָמַר יְהוָהּ יֵאֱהַרְנֵהוּ:

הקדמת סקצנות עיין זכ"ס דפוס ירושלים זדי"ס פ"ג

אח"כ יאמר יהי רצון שסיקנו לומר קודם פרשת הסמיד במקום וידוי הקרבן כדי לכלול אח צחי' המדבר עם הדל"ח שצקרבו.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָהּ יֵאֱהַרְנֵהוּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְחֵם עָלֵינוּ וְתִמְחֹל לָנוּ אֶת כָּל
חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחֹל
וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ. וְשִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ וְנִקְרִיב דְּפָנֶיךָ קָרִיב הַתְּמִיד שִׁיכַפֵּר בְּעַדְנוּ
כְּמוֹ שֶׁפָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ
כְּאֶמֶר:

ליכנס

יכנין להחיד ה'ג הני"ת ל"ג עמין או ל"ב חנודתי או ל"ב תקוט ליקנא הטולים לחס א היסוד
 לזא ושס ב"סוד יס ג הני"ת ג' גבורו לחנ"ת יכנין להמתיק ה'ג גבו הט' הטולים מ"לח
 ע"י ג חסדים לנה ות"ת שהס ג הני"ת הנז' הטולים לחס והכונה זו בא"ט "
 וצנוד הב' לחמים הטו ב"דו מונחים כנגד הב' תחתנים יכנע מלחם הימנ כזית סוד ל' להני"ה
 ויאכלנו' ויכנע' מוננו עוד כביצה סוד ל' לאל"ט ניתן לאשתו ויכנין לחצר ולשלב הני"ה לאדנו'

יאהדדונה

ואח"כ יתן לשאר המסובין ויאכל ויכנין להמשי' שפע זונג דסיך וגרון לשרא ולאה דרך פיו ~
 לזא לחב"ד לח"ב דח"ך וגרון די שקב ורחל' ויכנין לזונג חו"ב דח"ך וגרון די להזן ולהמשיך
 לו משס שפע ויאכל די לרכו אע"פ שאוכל יותר מן האוכך אינו הולך לחי"ו כמו בחול שאי הכל
 נבלע באיברים "

כונת האכילה

ירנ"י חו"א טבל הדרכות הנאמרות באכילה ושתיה שאכל ונשתה וכל פרטי המכות הנכללים
 בהם וכל פרטי כוונותיהם שיטלו לראון לפטך לעגור דחמך וחסדיך להשלות מן ~
 ולהמשי' מ"ל ולגרום זונג בכל הטולמות הקדושי' ובסורשי נרנ"י ויהי נשם ה' אהינו עלינו וכו'
 ויכנין שאכילה זו נמשכת מהארת המ"ו לזא ומפה לזא דרך פה הנ"ך מל"ב נתיבות חכמה שבו
 אשר הם מאירים כל"ג שיטם שבפה האדם וע"ז עוחן ולושם האכילה (ש עג"ל פ"ב)

יא	אההויה	יכנין להמשי' הי"ד העלונה דלף ראשונה מ"ס דאזן ימין דא"ק ~
א	אההויה	שבחינתם ה' ב"טור דו שמ"ס ל' (והס א"ת) וכוא"ו דלף מוק' ~
		דחוטם ימין (והוא א"פ) והי"ד התחונה דלף מ"ס דאזן שמ"ס
		(והוא חי"ו הכל')
א	אההויה	וי"ד העלונה דלף הב' מ"ס דאזן שמ"ס כנז' והוא"ו מוק' דחוטם שמ"ס
		(והוא פ"ט הכל')
		וי"ד העלונה דלף ראשונה דכ' אפ"ן השטם מ"ס דאזן ימין וי"ד מ"ס
		דחוטם ימין
א	אההויה	וי"ד עלונה דלף הב' מ"ס דאזן שמ"ס וי"ד מ"ס דאזן שמ"ס
		אההויה

אוררך ארור ומברכך ברוך

מלכות יוין להמשיך שפע לפרצו המלכות המזמזמת בנייע. אוצר החכמה

הקדמת ברכת המוציא

בשבת ישב במקומו באופן שיהיו הב' לחמים האמצעים העליונים כנגדו הא' שכנגד אות י' בימין ויהיה הלחם שעשה בו שתוסי' טבואות אם עיטה והב' שכנגד אות ן' בשמאל ויתבר אתויהם ביתה ופניהם הוצה ויניח הב' לחמים אלו כנגד אלו העליונים שהם הזכרים עג הב' תחתונים שהם הנקבות כנגד הב' ההין דה ויכוון שישיעו עליהם :

ויברך ברכת המוציא בכונותיו כמו בחיל אלא שבמלת לחם יכוון להמשיך שפע והארה מייב אותיות דג' היות דייב נימן דשערי דעתיקא אל הייב לחמים מכל אות, אל לחם אחד ואו יכוון בכל לחם הויה אי חה בסעודת הלילה אבל בסעודת שחרית יכוון להמשיך השפע מייב אותיות דג' היות דייג חזורת דעתיקא ובסעודה שלישית מייב אותיות דג' היות דייג תיקוני דיקנא מכל אות אל לחם אחד :

ובעוד הב' לחמים אלו שבידו מונחים כנגד הב' תחתונים יבצע מלחם הימני כזית סוד יו"ד דהויה ויאכלנו ויבצע בציעה ב' שיעור כביצה סוד ירד דארני ויתן לאשתו ויכוון לחבר ולשלב הויה ואדני יאהרזנהי ואחך יתן לשאי המסובת.

ברכת (י)

כונות פרטיות

ברכת המוציא תכּוּן מטבע הברכה יבוא להלן עם ברכת הנהנין עם
מלך העולם ע"ש.

ברוך אתה יהוה יהוה אלהינו מלך

העולם זיווג נוצר ונקא

דהמוציא יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

מקיסיליט דהרב לחבד	יוד הי ויו הי	יהוה יהוה
וחגית דזון דאצי	יוד הי ויו הי	יהוה
ודברי דאצי ודבריא	יוד הי ויו הי	זיווג נוצר ונקא

לחם יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

גוי יהוה יהוה יהוה	יוד הי ויו הי	יהוה יהוה
מקיסיליט דרק לחבד	יוד הי ויו הי	יהוה
וחגית דזון דיצירה	יוד הי ויו הי	זיווג נוצר ונקא
דאצי ודיצירה		

מן הארץ יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

להמשך מוחק דלים	יוד הי ויו הי	יהוה יהוה
דמי דארא עם נרנחי	יוד הי ויו הי	יהוה יהוה
דנמשל לחבד וחגית דזון	יוד הי ויו הי	יהוה יהוה
דעשיה דאצי ודעשיה	יוד הי ויו הי	יהוה יהוה

ויאכל

כונות פרטיות לח

יִאֲהֶזְיֶהָ וַיֹּאכַל וַיִּנּוּן לַהֲמִשֶׁךְ הַשֶּׁסֶע מִזִּזוֹת
דַּחֲרִיב דַּחֲךְ וַגְּרוֹן דַּעֲתִיק וַנּוּקִי
יִוֹד אֵהִי הַוְאוּ יֵהִי [אוצר החכמה]
וַנִּקְרָא יִשְׂרָאֵל וְלֹאֵה הַגְּקִיָּא זִיא דַּרְךְ סִיז
לַחֲבִיד דַּחֲרִיב דַּחֲךְ וַגְּרוֹן דַּרְיָא וַנּוּקִי הַגְּקִי יַעֲקֹב וְרַחֵל וַנּוּקִי נּוּקִי
וּמִזְדוּוּגִים גַּם הֵם בַּחֲרִיב דַּחֲךְ וַגְּרוֹן דִּילְהֵן

יחוד חיר, או"א עילאין

יחוד גרון, כנגד ישו"ת

וּכְמוֹ כֵּן לַהֲמִשֶׁךְ מִזְזוֹג דַּחֲרִיב דַּחֲךְ וַנִּבְרַךְ דִּישְׂרָאֵל וְלֹאֵה הַגְּקִי - זִיא
דַּרְךְ סִיז לַחֲבִיד דַּחֲרִיב דַּחֲךְ וַגְּרוֹן יִאֲהֶזְיֶהָ
דִּיעֲקֹב וְרַחֵל הַגְּקִי נּוּקִי וּמִזְדוּוּגִים גַּם הֵם יִוֹד אֵהִי הַוְאוּ יֵהִי הַ
בַּחֲרִיב דַּחֲךְ וַגְּרוֹן וּמִשֶּׁם אֲנִי אוֹכְלִין סַעוּדָה זִי

וַיֹּאכַל דִּי צוּרְנוּ וְאֶעֱסִי שְׂאוּכַל יוֹתֵר מִרְצוֹנוּ אִינּוּ הוֹלֵךְ לַחֲצוֹנִים
כְּמוֹ בַחֹל אֵלֵא הַכֹּל נִבְלַע בְּאִיבְרִים

כּוֹנֵת הַאֲנִילָה וְהַשְׁתִּיָּה וּבִרְכַת הַמִּזוֹן עֵינִי לַעֲלִי מַדָּף סִיז עֵיב עִים
דָּף כִּיב וְתַכּוּן בָּהֶם :

וְאַחֲרָיִךְ יִלְמוּד עַל שְׁלַחְנוּ חֵי מִרְקִים הָאֵי מַסִּי שַׁבַּת אוּ דִי לַסַּחַת
וְאִם עַסֵּק בַּתוּדָה עַל שְׁלַחְנוּ אִפִּי סִיא דִּי :

וּבַעוֹסְקוּ בַּתוּדָה בְּלִיל שַׁבַּת יְכוּן מִצִּיָּן בְּנֵי סַמִּים וְשֵׁם שְׁקוּיִצִּית
בְּנִיקוּד רִית וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִגֵּה נַתִּי וְשֵׁם סִיג בְּנֵי צִירֵי יוֹד הִי וְאוּ הִי

ושם

כונות פרטיות

ויש הויה בני שבא צידי יהוה ומלאכותם שמעיאך ברכיאל
אהניאל צויראל רזיאל יוסיאל

סעודה שחרית

ויען עתה אחר המוסף עלו זרין בקה"ב דארא שהוא בנהן דארא
ועוסדים סמוך לפה דארא ומשם אוכלים זרין סעודה שחרית מפה
דעק ולכן נקי סעודה ע"ק ועיי סעודה זו נבקעים ומתגלים החביד
דארא עיי אשר עלה זיא בהם במוסף כי זיא כבר נתגלו עיי הסית
בז' עולים ועיי הקפת השולחן נמשכים מקיסי נה"י וחגית דאויא עיי ומקיף
כתב"ד דארא עיי אשר עלה בהם זיא במוסף נמשכים מסילא שלא על ידינו

נודע כי זיא הוא ישראל וראה ונוקי הם יעקב ורחל והם זרין דאציי
ומלבישים לעיק דאציי שהם עתיק ונוקי ואיא ונוקי מסבורא
דילהן וכן עתיק ואיא הנז' מלבישים לאיק מסבורא דליה נמצא
שעיק הנז' הם נקי זרין בערך איק והעתיק ונוקי נקי זיא דאיק בערך
איא ונוקי הנקי נוקי דאיק והאיק נקי עתיקא קדישא דהיינו עתיק
ונוקי ואיא ונוקי בערך עיק דאציי שהם זרין דליה והעיק דאציי הנז'
נקי איק בערך זרין דאציי הנז'

ד

ונודע כי כפי מה שעולים זרין דאציי כך עולים כל העולמות
שעליו נמצא שבמוסף דשבת שעלו זרין דאציי עד כתר
דאויא